

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
“Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського”**

кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності

Південно-українське відділення соціологічної асоціації України, м.Одеса

М А Т Е Р І А Л И

VIII Всеукраїнської наукової інтернет-конференції

“ОСВІТА ТА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ”

(Одеса, 24-25 квітня 2020 року)

Одеса -2020

УДК: 37+316.61

О72 Освіта та соціалізація особистості // Матеріали VII Всеукраїнської інтернет-конференції (Одеса, 24-25 квітня 2020 р.) 56 с.

Рецензенти:

Плавич В.П. – доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри загально правових дисциплін і міжнародного права одеського національного університету імені І.І.Мечнікова

Халапсис О.В. - доктор філософських наук, професор кафедри філософії та політології Національної металургійної академії України

Збірник матеріалів VIII Всеукраїнської інтернет-конференції «Освіта та соціалізація особистості» вміщує матеріали, які досліджують освіту XXI століття, інновації та перспективи розвитку; стан та проблеми реформування системи української освіти; філософію освіти перед викликами сучасності; молодь в освітньому просторі: механізми соціалізації та самореалізації; соціальну адаптацію особистості в умовах суспільних трансформацій; ціннісні орієнтири та культурні практики особистості в українському суспільстві та розглядаються девіації та суспільні рухи у соціальному просторі сучасної України. Рекомендовано для науковців, педагогів, докторантів, аспірантів, студентів.

Ухвалено до друку та розповсюдження мережею інтернет вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський державний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 10 від 28 травня 2020 року)

На думку Н. П. Павлик, безперервна освіта є багаторівневим поняттям, що охоплює різні напрямки освітньої діяльності людини в залежності від соціальних, економічних, індивідуальних потреб [3]. Від якості безперервної освіти залежить майбутнє країни. Саме безперервна освіта формує багатющий ресурс держави – людський потенціал.

Але людський потенціал і наслідок його розкриття – накопичений людський капітал – не виникають нізвідки, вони створюються. Для цього їй потрібна система безперервної освіти як засіб накопичення професійних знань та формування середнього класу. Саме система безперервної освіти, впливаючи на професійну мобільність людини, надає додаткові можливості кар'єрного росту.

У контексті вищесказаного вчені Abeuova D., Muratbekova-Touron M. (2019) проаналізували вплив практики управління кадрами на рівні країни на кар'єру і кар'єрне зростання її фахівців. Використовуючи якісні методи, це дослідження показує нам нові виміри оцінки кар'єрного росту для успішних людей з міжнародним утворенням: використання знань, отриманих за кордоном, і міжнародний аспект роботи. Грунтуючись на цих даних, автори розробили модель типів кар'єри. Типи кар'єри проорокують різні ступені досягнення успіхів в кар'єрному зростанні фахівців та їх участь в обміні знаннями, ідеями їх міжнародного досвіду, які можуть вплинути на суспільство. Результати даного дослідження можуть внести значний вклад в область глобального управління успішністю фахівців і кар'єрним ростом, на основі впливу безперервної освіти на дані процеси [2].

Одним з обов'язкових умов створення безперервності освіти є проектування всієї системи освіти з урахуванням умов для свідомого освоєння цінностей культури як невід'ємної потреби особистості. Отже, безперервна освіта є основою творчого включення особистості в інноваційні соціокультурні зміни.

Список використаних джерел

1. Андрущенко В., Губерський Л. Філософія як теорія та методологія розвитку освіти. Філософія освіти: пошук пріоритетів: у 7 кн. К.: «МП Леся», 2012. кн.. 3, 568 с.
2. Abeuova D., Muratbekova-Touron M. GlobalTalentManagement: Building a careerfortalentedprofessionalswithinternationaleducationinemergingmarkets. ThunderbirdInt. Bus. Ed. 2019; 61: 843–856. <https://doi.org/10.1002/tie.22085>
3. Павлик Н. П. Зміст поняття неперервна освіта. Актуальні проблеми в системі освіти: загальноосвітній навчальний заклад – доуніверситетська підготовка – вищий навчальний заклад: зб. наук. Праць матеріалів II Всеукраїнської науково-практичної конференції, 25 травня 2016 р., м. Київ, Національний авіаційний університет. наук. ред. Н. П. Муранова. К: НАУ, 2016, 296 с. URL: <http://idp.nau.edu.ua/conference.html> (Дата обращения: 28.03.2020)
4. EuropeanCommission (EC). A MemorandumonLifelongLearning. CommissionStaffWorkingPaper. Brussels: EuropeanCommission. 2000. URL: https://arhiv.acs.si/dokumenti/Memorandum_on_Lifelong_Learning.pdf (Lastaccessed: 28.03.2020)
5. «Освіта протягом життя: світовий досвід і українська практика» Аналітична записка. Національний інститут стратегічних досліджень. URL:<http://old2.niss.gov.ua/articles/252/> Національний інститут стратегічних досліджень. (Дата обращения 27.03.2020)

Павленко Катерина Миколаївна - аспірантка кафедри філософії факультету історії та філософії Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова

ФІЛОСОФСЬКИЙ АСПЕКТ ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ В ІНКЛЮЗИВНІЙ ОСВІТІ

Останнім часом питання про можливість практичного використання законів, принципів, категорій, положень філософії постає із різних боків. Як застосовується

досягнуте багатоміжним розвитком філософії можна побачити в практичному плані, в тому числі, й у впровадженні засад інклюзивної освіти в Україні.

Філософія виступає і як фундаментальна основа для компенсаторного впливу, що може змінювати ставлення людей до нагальних питань, пропонує подумати, зважити, проаналізувати ситуації, зіставити різні позиції, визначитися і вибрати потрібний варіант поведінки і дій. При цьому мається на увазі вплив як філософських текстів, навчань, теорій, так і безпосередньо особи реального філософа. Варто вказати, що від філософа у цьому контексті потребується коректність, діалогічність, доступність, переконливість, аргументованість.

Ціннісна підготовка педагога, який працює в умовах інклюзивного навчання, особливо, в часи становлення та розвитку цього виду навчання в нашій країні, має бути готова до активного сприймання інклюзії та взаємодії з інклюзією в суспільстві. І це є питанням цілісності особистості та філософського сприймання нею життя [3]. Індивідуалізація тут виступає важливим маркером для побудови правильного освітнього та виховного концепту. Для побудови сприймання дитини суспільством і навзаєм, педагогу, в першу чергу, необхідно будувати власне, неупереджене ставлення до дитини з усіма її індивідуальними особливостями, потребами та можливостями відповідно виключно до її особливостей а не до тієї моделі, яка може вважатися загальноприйнятною в даному суспільстві. Що приводить нас до питання сприйняття іншості в суспільстві загалом. Під соціальною інклюзією, за А.А. Колупаєвою, ми розуміємо процеси досягнення рівних умов та можливостей всіх людей, незалежно від віку, статі, соціального статусу, національності, з метою забезпечення повноцінного та активного життя. Це, в тому числі, і механізм подолання упередженого ставлення до бідності, та до соціальних виключень [2]. Варто звернутись до філософського підґрунтя даного питання. Як приклад, філософська антропологія звертається до людини як до єдиного цілого – єдності тілесного, духовного і душевного розвитку, і ця цілісна єдність втілюється у баченні людини як особистості. У цьому філософському напрямку людина розглядається як жива система, що становить єдність природного і соціального, тілесного і духовного, спадкоємного, вродженого і прижиттєвого, придбаного [1]. Філософська антропологія, таким чином відкриває можливості до розуміння антропологічних аспектів проблеми навчання, виховання і розвитку дітей з особливостями психофізичного розвитку в умовах інклюзивної освіти.

Варто зауважити, що ще з часів Боеція особу розглядали як унікальне існування в собі, і що донедавна персоналізм відкидали задля суспільного виміру людини, спрямовує увагу на спільноту як таку, але зараз дедалі більше зазначається, що особа, будучи окремою субстанцією у фізичному плані, має спільну для всіх індивідів природу, оскільки всі люди належать до однієї спільноти.

Можна констатувати той факт, що соціум у зв'язку з модернізацією системи навчання і виховання дітей з особливими освітніми потребами змушений звернутися до переосмислення, уточнення наукових засад, зміцнення загальної базової теорії та обґрунтування поліпарадигмальності при розробці нових підходів при вирішенні завдань організації та впровадження інклюзивного навчання в дослідницькій та освітній практиці з врахуванням необхідності її індивідуалізації для забезпечення всеохоплюючого впливу інклюзії – як в освіті, так і в соціумі.

Список використаних джерел:

1. Е. Дюркгейм, Социология и теория познания: Новые идеи в социологии. СПб., 1995. 154 с.
2. Основи інклюзивної освіти: навч.-метод. посіб. / за заг. ред. А.А. Колупаєвої. – Київ: «А.С.К.», 2012. 216 с.
3. Освіта дітей з особливими потребами за часів незалежності України: етапність у стратегічному вимірі: О.М. Таранченко, А.А. Колупаєва. Особлива дитина : навчання і виховання. – No 3(79). – 2016. 134 с.

4. Рибаківа К.М. Адаптивні можливості філософії в соціалізації людини у сучасному світі/ Мультиверсум. Філософський альманах. – 2018. – Випуск 3–4. 165– 166 с.

Поплавська Тетяна Миколаївна – кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. У. Ушинського.

ПРОБЛЕМА ДУХОВНОСТИ В БЕЗДУХОВНОМ ОБЩЕСТВЕ

Цивилизационные процессы, приходящие буквально на наших глазах, сопровождаются очень болезненными трансформациями привычного уклада жизни, разрушением сложившейся системы ценностей, переживанием различного рода кризисов: политических, экономических, экологических, антропологических, экзистенциальных.

Остро ощущая бездуховность, безидейность своей эпохи, современный человек остаётся один на один с гнетущим чувством смыслоутраты и потери жизненных ориентиров, что является характерной особенностью кризисного самосознания.

Как показывает опыт всемирной истории, мы являемся свидетелями формирования новой цивилизации, важнейшей предпосылкой которой является радикальная трансформация духовной или ценностно-смысловой сферы жизни. В свою очередь такая трансформация немыслима без философского проекта реконструкции мышления человека, без определения философско-мировоззренческих ориентиров и приоритетов, соответствующих специфике нового этапа развития современной цивилизации.

Хотя феномен духовности в общефилософском плане широко обсуждается в отечественной литературе, его возросшая детерминирующая роль в современную эпоху в полной мере не осмыслена отечественной философией. Объективной необходимостью в философском осмыслении духовных основ и перспектив гармоничного развития нашего общества обусловлена актуальность выбранной темы.

Проблема духовной детерминации социального прогресса относится к таким фундаментальным темам философского дискурса, которые определяют сущностный смысл философствования в любую эпоху, и значимость которых будет возрастать по мере ускорения творческой эволюции мира.

Специфика философских вопросов и методов заключается в том, что они носят трансцендентальный характер: они относятся к основаниям и горизонтам человеческого мышления и действия. Это означает: а) что философские высказывания не являются ни эмпирическими, ни лингвистическими по своей природе; это исключительно концептуальные утверждения, которые относятся к значениям или отношениям концептов; б) что философские размышления о мире и смысле жизни включают в себя критерий «высшего сознания», без которого философия - как трансцендентальное исследование - невозможна.

Философия конструирует систему ценностей человека, которая в свою очередь детерминирует качество жизни человека. В отсутствие философского мировоззрения жизнь человека оказывается в экзистенциальном вакууме и поэтому понятно, почему в наше время - время забвения философии - так много оккультистов и целителей душ.

Поскольку философская идеология детерминирует систему ценностей человека, необходимо возрождение высшего духа философии, а трансформация философии жизни неизбежно приведет к изменению ценностной иерархии общественной жизни. Весь вопрос в том, какую философскую перспективу мы изберем для себя. Наиболее приемлемой для понимания перспектив современного информационного общества, на мой взгляд, является холистическая философия.

В то время как материалисты ограничивают мир реальности материальными феноменами, данными нам в ощущениях, а идеалисты не выходят за рамки ментальных или чувственных данных, ученые-эмпирики включают в свое онтологическое поле только то, что может быть верифицировано опытом (экспериментом), а философы-прагматики признают только то, что полезно, холизм